

РЕШЕНИЕ

№ 1146

гр. София, 22.02.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 22.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8279** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. И. Н. срещу Решение № 2153-21-194/06.07.2018г. на директора на Териториално поделение (ТП) на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/29 от 19.04.2016г. на ръководителя по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е изложено становище за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие с основни принципи на административния процес. Жалбоподателят твърди, че към настоящия момент е държавен служител в МВР и счита, че отговаря на необходимите условия за пенсиониране, тъй като има общ трудов стаж 27 години, от които 18 реално прослужени в системата на МВР. Счита, че при издаване на процесното разпореждане не е била взета предвид архивната справка от Б. Технологичен Институт в [населено място], според която времето на обучението му е различно от вписаното в дипломата му, където била допусната техническа грешка при записване на срока на обучение. В дипломата му ДИ № 171472, издадена на 27.06.1993 г., бил записан срок на обучение от 1988 г. до 1993 г., докато от приложената архивна справка № 21-15/151 от 14.05.2015 г., издадена от Б. държавен технологичен университет, било видно, че срокът на обучение е от 22.08.1987г. до

28.06.1993 г. В оспореното решение неправилно е бил зачетен само закупения стаж за периода 01.01.1992 г. до 20.06.1993 г. – 1 година 05 месеца и 19 дни, вместо действително закупения стаж в размер на 2 години, 04 месеца и 03 дни. Твърди се, че са нарушени разпоредбите на чл. 7, ал. 1 и ал. 2 и чл. 9, ал. 2 и ал. 4 АПК.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуален представител адв. П. поддържа жалбата, като счита, че при изчисляване размера на осигурителния стаж не бил взет предвид полагания извънреден труд. Моли за отмяна на оспореното решение, като претендира и присъждане на разноските по делото. Допълнителни доводи излага в писмени бележки.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ [населено място], чрез процесуален представител юрк. М., оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и недоказана. Излага подробни съображения в депозирано писмено становище. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско такова.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Със Заявление вх. № МП-51274/22.04.2015 г. /л. 29 от делото/ жалбоподателят поискал чрез Директора на ТП на НОИ С.-град да се отправи искане до Пенсионния фонд на Руската федерация за потвърждение на времето, през което се е обучавал в Б. технологичен институт „С.М.К.“, [населено място]. Към искането е представил копие от диплома за завършено висше образование и приложението към нея/л. 32 и сл. от делото/, два броя академични справки без изходящи номера и дати/л.39-40 от делото/, както и архивна справка № 21-15 от 14.05.2015 г. /л. 41 от делото/, издадена от Министерство на образованието в Република Б.. От страна на българските органи по осигуряването, на основание Договор между Руската Федерация и Република България за социална сигурност от 27 февруари 2009 г., е отправено запитване, в отговор на което от Пенсионния фонд на Руската Федерация е получен формуляр приложение 3 с изх. № Ип-21-2/31090 от 04.08.2015 г. /л.44 от делото/, с който е потвърден осигурителен стаж за периода 01.09.1988 г. - 31.12.1991 г. като време на обучение. В приложение 3 с изх. № Ип-21-2/31090 от 04.08.2015 г. е посочено още, че не потвърждават обучението след 01.01.1992 г., тъй като е било проведено на територията на друга държава – Б.. В процеса на изясняване на началната дата, от която е започнало обучението на жалбоподателя в Беларуския технологичен институт, от Пенсионния фонд на РФ е постъпило още едно писмо с изх. № Ип-21-2/51895 от 29.12.2015 г., в което е посочено, че архивната справка № 21-15/151 от 14.05.2015 г., на която жалбоподателят основава искането си за потвърждаване на времето на обучение от по-ранна дата (от 1987 г.), не подлежи на разглеждане, тъй като в справката името „Н.“ не съответства на името на лицето, посочено в дипломата и приложенията към нея, както и поради противоречието между изложеното в справката относно периода на обучение, и този, посочен в дипломата и приложението към нея от 1988 г.

На 14.12.2015 г. жалбоподателят подал заявление с вх. № 2113-21-7257 /л.48 от делото/, с което поискал да му бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. След извършена преценка на правото на пенсия, въз основа на представените документи за осигурителен стаж и на потвърдения от Пенсионния фонд на Руската федерация стаж, е издадено разпореждане № [ЕГН]/29 от 19.04.2016 г. /л. 91 от делото/, с което е постановен отказ да се отпусне исканата пенсия, тъй като не е

налице безспорно установен осигурителен стаж в размер на 27 години, както и поради липса на две трети действително прослужен осигурителен стаж в системата на МВР. С разпореждането е зачетен осигурителен стаж както следва:

-от трета категория – 04 години 10 месеца и 11 дни за периодите: 01.01.1992 г. – 20.06.1993 г. – 1 година, пет месеца и 19 дни, закупен стаж на основание чл. 9а, ал. 1 КСО; 16.03.1994 г. – 16.03.1995 г. – 1 година и 1 ден наборна военна служба; 02.10.1995 г. – 01.07.1997 г. – 1 година 08 месеца и 29 дни, като служител в [фирма]; 01.07.1997 г. -23.02.1998 г. – 7 месеца и 22 дни като охрана в [фирма].

-от първа категория – 17 години 11 месеца и 02 дни за периодите: 23.02.1998 г. – 12.07.1999 г. – 1 година 04 месеца и 19 дни държавен служител в МВР; 12.07.1999 г. – 10.04.2000 г. – 08 месеца и 28 дни държавен служител в МВР; 10.04.2000 г. – 31.12.2015 г. – 15 години, 08 месеца и 21 дни, като в решението на директора на ТП на НОИ е отбелязано, че неправилно е зачетен осигурителния стаж в този размер, тъй като към датата на подаване на заявлението осигурителния стаж след това все още не е придобит, т.е. от 13 до 31.12.2015г., и следва да се признае осигурителен стаж 15 години, 08 месеца и 3 дни; 01.01.2011 г.-31.12.2015 г. - 1 месец, 11 дни и 2 часа, съответстващи на 231 часа извънреден труд съгласно удостоверение на МВР-СДВР-ФО от 16.02.2016 г., включващ извънреден труд и за време след подаване на заявлението.

Зачетен е и стаж, положен като време на обучение в чужбина, потвърден от Пенсионния фонд на Руската федерация, за периода от 01.09.1988 г. до 31.12.1991 г. – 3 години и 04 месеца.

По делото е назначена, изготвена и приета съдебно-икономическа експертиза, със задача да отговори на въпроса дали жалбоподателя Е. Н. притежава общ осигурителен стаж от 27 години, от които 18 години прослужени в системата на МВР, включвайки положения извънреден труд в два варианта – към 13.12.2015 г. включително (датата на подаване на заявлението за пенсия) и към 31.12.2015 г. включително. Заключениеето на вещото лице съдът ще изложи и обсъди при анализа на доказателствата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 12.07.2018 г., видно от приложеното на л. 131 от делото известие за доставяне, а жалбата срещу него е подадена на 25.07.2018г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и с оглед представената заповед № 2146/27.02.2012 г. /л. 144 от делото/ на управителя на НОИ, процесното Решение № 2153-21-194/06.07.2018г.. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено в рамките на неговата материална, териториална и времева компетентност. При издаването му не се констатират допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната му. Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като горестоящият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи

изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба.

Предмет на спора по същество е материалната законосъобразност на акта.

Съгласно чл. 69, ал. 2 т. 2 КСО в приложимата към датата на подаване на заявлението редакция, държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи, Закона за специалните разузнавателни средства и по Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, държавните служители по чл. 11 от Закона за пощенските услуги, държавните служители, осъществяващи дейността по охрана на съдебната власт по чл. 391 от Закона за съдебната власт, следователите и младши следователите при освобождаване от служба придобиват право на пенсия независимо от възрастта им и при осигурителен стаж 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавни служители по посочените закони, по Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" и като военнослужещи по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България или като следователи и младши следователи. Съгласно § 49 от ЗИДКСО, лицата по чл. 69, които имат необходимия осигурителен стаж за придобиване право на пенсия, могат да се пенсионираат, без да се изисква освобождаване от служба, съответно уволнение или прекратяване на правоотношението. В случая, с оглед обстоятелството, че правоотношението на жалбоподателя към датата на подаване на заявлението за пенсия не е било прекратено, следва да се приеме, че пенсията се претендира при условията на § 49 от ЗИДКСО.

За да откажат на жалбоподателя отпускането на пенсия, органите по пенсионното осигуряване са приели, че същият не притежава 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени в МВР, т.е. че не отговаря и на двете условия за пенсиониране. Спорен по същество се оказва размерът на стажа, придобит по време на обучение в чужбина, както и размерът на стажа от положен извънреден труд.

Съгласно чл. 9а, ал. 1 КСО за осигурителен стаж при пенсиониране, ако не е зачетен на друго основание, се зачита времето на обучение на лицата, завършили висше или полувисше образование, но за не повече от срока на обучение, предвиден по учебния план за завършената специалност. По отношение на продължителността на стажа от обучение в чужбина органите по пенсионното осигуряване са признали толкова стаж, колкото е посочен в справката-удостоверение (приложение РФ/БГ 3), издадено от Пенсионния фонд на Руската федерация въз основа на дипломата на жалбоподателя от Беларуски държавен технологичен университет – 3 години 4 месеца и 00 дни за периода от 01.09.1988г. до 31.12.1991г. На жалбоподателя е зачетен и закупен осигурителен стаж в размер на 1 година 05 месеца и 19 дни, съответстващ на непризнатия от Пенсионния фонд на Руската федерация период на обучение от 01.01.1992г. до 20.06.1993г. (края на обучението).

Жалбоподателят оспорва незачитането от страна на органите на НОИ на осигурителен стаж за периода от 22.08.1987г. до 01.09.1988г., тъй като твърди, че този период също попада във времето за обучението му в Беларуски Държавен Технологичен Университет, като се позовава на архивна справка от 14.05.2015г., издадена от университета. Според съда, органите на НОИ обосновано са отказали да признаят стаж на жалбоподателя за спорния период, зачитайки материалната доказателствена сила, с която се ползва издадената от Беларуски Държавен Технологичен Университет диплома, както и изпратената от Пенсионния фонд на Руската федерация справка-удостоверение (формуляр 3) съгласно Договора между Република България и Руската федерация за социална сигурност. При наличието на противоречие между

тези документи, от една страна, и издадената на жалбоподателя архивна справка от 14.05.2015г., от друга страна, правилно органите на НОИ са приели за установен и доказан началния период на обучение, удостоверен в дипломата за завършено образование, респективно във формуляра на Пенсионния фонд на Руската федерация. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че досежно началото на обучението органите по пенсионното осигуряване не са изяснили фактическата обстановка, при която са се произнесли. Съдът счита, че органите на НОИ са положили необходимите усилия за установяване на релевантните факти, като са изпратили три запитвания до Пенсионния фонд на Руската федерация – първия път по повод на подаденото заявление от жалбоподателя за удостоверяване продължителността на обучението му, а втория път – по повод на представената от лицето архивна справка от 14.05.2015г. и последния път – с настоятелно искане за изпращане на формуляр 3, тъй като лицето няма отпусната пенсия. Предвид изложеното, съдът намира, че органите на НОИ са действали добросъвестно, при спазване принципите по чл.6, ал.1 АПК и чл.7 АПК и при съблюдаване на служебното начало (чл.9 АПК). Неоснователни са оплакванията на жалбоподателя за непоследователност в действията на органите на пенсионното осигуряване, които според него веднъж са приели като доказателство архивната справка и са издали удостоверение 1051-21-751 от 18.12.2015г. за закупен осигурителен стаж, а при преценката на осигурителния стаж за целите на отпускане на пенсията са отказали да я признаят. Предмет на посоченото удостоверение е обстоятелството, че лицето е внесло осигурителни вноски за осигурителен стаж за определен период, но то не обвързва длъжностното лице – ръководителя на пенсионното осигуряване да зачете такъв стаж, ако не е доказано със съответните документи обучение през целия период, за който осигурителните вноски са направени.

С оглед на изложеното съдът намира, че при преценката дали жалбоподателят притежава изискуемия общ осигурителен стаж от 27 години, органите на НОИ стриктно са приложили материалния закон и са стигнали до обоснован извод, че такъв не е налице. Този извод не се оборва от заключението по съдебно-икономическата експертиза, тъй като вещото лице е формирало изводите си относно общия стаж на жалбоподателя след превръщане на целия осигурителен стаж към трета категория труд. Съдът споделя доводите на ответника, че за лицата по чл.69 КСО превръщането на общия стаж към трета категория се извършва при вече придобито право и отпускане на пенсия с оглед изчисляване на процентните добавки по чл.70, ал.1 от КСО и определяне размера на пенсията и за установяване изпълнението на условията по чл.69, ал.2, т.2 КСО такова превръщане не следва да се извършва. Анализът на текста и смисъла на разпоредбата на чл.69, ал.2, т.2 от КСО (изм.) сочи, че наличието на 27 години общ осигурителен стаж не се преценява след превръщането на осигурителния стаж на лицето като държавен служител по ЗМВР, тъй като две трети (18 години) от този осигурителен стаж, превърнат в трета категория, винаги ще бъде повече от 27 години, което обезсмисля изискването за общ осигурителен стаж от 27 години (в този смисъл Решение №6223 от 18.06.2007г на ВАС по адм.д. № 3596/2007г. на ВАС, VI отд.). Аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл.18, ал.1 от Наредбата за пенсиите и осигурителни стаж (НПОС), според която при преценяване правото на пенсия на лицата по чл. 69 КСО осигурителният стаж, извън този по чл. 17, може да допълва без превръщане общия осигурителен стаж, при условие че е придобит преди уволнението им от посочените

служби. Според ал.2 осигурителният стаж по ал. 1 може да допълва общия осигурителен стаж при пенсиониране на лицата по чл. 69, ал. 1 – 3 и 6 КСО само при наличието на две трети действително изслужени по чл. 17, ал. 1, т. 1 – 3. Съгласно чл.17 от НПОС за осигурителен стаж при пенсиониране на лицата по чл. 69 КСО се зачита изслуженото време по чл. 69, ал. 1, ал.2, ал.3, ал.5, ал.5а и ал.7 от КСО, както и изслуженото време от лица, изпълняващи дейности, посочени в чл. 69, ал. 6 КСО, като този осигурителен стаж се зачита за първа категория труд. От цитираните разпоредби е видно, че при преценката на правото на пенсия по чл.69 КСО изслуженото време по чл.69, ал.2 не се превръща от първа към трета категория, а с оглед на преценка наличието на 27 години общ осигурителен стаж този стаж се сумира със зачетения стаж извън този по чл.17 от НПОС без превръщане.

По изложените съображения съдът не кредитира заключението на вещото лице в частта, в която е изчислило и посочило общия осигурителен стаж на жалбоподателя след превръщане на стажа в МВР от първа към трета категория. Заключението на вещото лице на практика потвърждава констатациите на органите на НОИ, тъй като, ако не се извършва превръщане на стажа от първа към трета категория, се изчислява общ осигурителен стаж под 27 години така (26 години, 1 месец и 9 дни към датата на подаденото заявление -14.12.2015г., изчислено след корекция от 17 дни, и 26 години, 1 месец и 26 към 31.12.2015г.).

Жалбоподателят не отговаря и на второто условие по чл.69, ал.2, т.2 КСО (изм.) – за не по-малко от две трети (18 години) действително изслужен стаж като държавен служител в МВР. Относно размера на натрупания от жалбоподателя стаж в МВР заключенията на експертизата също потвърждават изводите на органите на НОИ. Последните, от своя страна, се основават на удостоверение № Я 13342/04.05.2016г., издадено от СДВР, за прослуженото време на Е. Н. в структурите на МВР, видно от което Е. Н. няма натрупани 18 години стаж като държавен служител в МВР. Неоснователни са възраженията и оплакванията на жалбоподателя, че не е правилно изчислено прослуженото време за положен извънреден труд. В констативно-съобразителната част на заключението вещото лице подробно е обяснило начина, по който е изчислило стажът, натрупан от извънреден труд, позовавало се е на приложимата нормативна уредба и въз основа на нея е изградило изводите си. Въпреки наличието на известно несъответствие между размера на стажа като държавен служител в МВР според органите на НОИ и според експертизата (в единия вариант вещото лице е изчислило по-малък стаж в системата на МВР от този, който е зачетен от длъжностното лице по пенсионното осигуряване), и в двата варианта на експертизата, т.е. и при изчисляване на извънредния труд към датата на подаване на заявлението за пенсия (13.12.2015г.), и при изчисляването му към 31.12.2015г., прослуженото време на

жалбоподателя като държавен служител в МВР не достига минималния праг по чл.69, ал.2,т.2 от ЗМВР от 18 години. Твърденията на жалбоподателя за по-дълъг стаж от извънреден труд не се подкрепят нито от представените от осигурителя МВР официални документи (удостоверението за прослужено време), изготвени съобразно изискванията на чл.38, ал.17 от НПОС, нито от заключенията на вещото лице. Представените от негова страна на представените графици и заповеди не могат да оборят материалната доказателствена сила на удостоверение за прослужено време и да докажат твърденията му за по-голям от зачетения стаж от извънреден труд.

В обобщение съдът намира, че длъжностното лице по пенсионното осигуряване обосновано е приело, че Е. Н. не отговаря на изискванията по чл.69, ал.1 от КСО и в съответствие с материалния закон е постановило отказ за отпускане на пенсия. Оспореното Решение № 2153-21-194/06.07.2018г. на директора на ТП на НОИ С.-град и потвърденото с него разпореждане № [ЕГН]/29 от 19.04.2016 г. на ръководителя по пенсионното осигуряване са законосъобразни на всички основания по чл.146 АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на делото искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. И. Н. срещу Решение № 2153-21-194/06.07.2018г. на директора на Териториално поделение на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу разпореждане № [ЕГН]/29 от 19.04.2016г. на ръководителя по пенсионно осигуряване в ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА Е. И. Н. да заплати на Териториалното поделение на Националния осигурителен институт – С. - град сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: